

De zaak Templeton

Javier Castillo

De zaak Templeton

Vertaald uit het Spaans door Sanne van den Bosch

ISBN 978-90-225-9819-1

ISBN 978-94-023-2044-2 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *La chica de nieve*

Vertaling: Sanne van den Bosch

Omslagontwerp: bürosüd

Omslagbeeld: © plainpicture

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2020 Javier Castillo Pajares

© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor jou, oma;
hoewel je dit nooit zult lezen
weet ik zeker dat je het kunt voelen.

En voor jou, mama;
omdat je mijn voorbeeld bent
in alles wat ik doe.

Misschien is er nog steeds iemand die niet wil weten dat tot in het mooiste deel van de roos de doornen onverschrokken groeien.

New York, 26 november 1998

*Het kwaad komt altijd om de hoek kijken,
zonder dat je het voelt aankomen.*

Grace wendde heel even haar blik af van de indrukwekkende Thanksgiving-optocht en keek naar haar dochter, die stralend van geluk op de schouders van haar vader zat. Ze zag hoe haar benen speels naar beneden bungelden en hoe de handen van haar man de bovenbenen van de kleine stevig vasthielden, waarvan ze later zou denken dat het niet stevig genoeg was geweest. De kerstman van Macy's kwam glimlachend op zijn enorme troon dichterbij en af en toe gilde Keira en wees ze vrolijk naar de stoet kabouters, elfen, reusachtige gemberkoekjes en knuffeldieren die achter de wagen aan liepen. Het regende. Een dun, zacht gordijn van water maakte regenjassen en paraplu's kletsnat. De druppels leken net tranen.

‘Kijk!’ riep het meisje. ‘Kijk!’

Aaron en Grace volgden Kiera's wijsvinger naar een witte heliumballon die de lucht in vloog en steeds kleiner werd tussen de wolkenkrabbers van New York. Vervolgens keek ze verwachtingsvol omlaag naar haar moeder, en Grace wist meteen dat ze geen nee kon zeggen.

Op de hoek van de straat zag Grace een vrouw verkleed als Mary Pop-

pins staan. Ze hield haar paraplu omhoog onder een tros witte ballonnen, waarvan ze er aan iedereen die voorbijliep een gaf.

‘Wil je een ballon?’ vroeg haar moeder, hoewel ze het antwoord al wist.

Van opwinding kon Kiera geen woord uitbrengen. Ze knikte alleen maar en er verscheen een vrolijke grijns op haar gezicht, waardoor de kuiltjes in haar wangen goed te zien waren.

‘Maar daar komt de kerstman al aan! Straks missen we hem!’ protesteerde Aaron.

Opnieuw doorboorden de kuiltjes Kiera’s wangen en liet ze het gat tussen haar voortanden, waar soms etensresten in bleven zitten, zien. Thuis wachtte een worteltaart op hen voor de verjaardag van het meisje morgen. Daar moest Aaron aan denken en misschien stemde hij daarom wel in.

‘Oké dan,’ zei haar vader, ‘waar kun je aan zo’n ballon komen?’

‘Mary Poppins deelt ze uit op de hoek,’ antwoordde Grace gespannen. Om hen heen waren de mensen gaan duwen en de relaxte sfeer van een paar minuten geleden smolt weg als de boter in de kalkoen die ze vanavond zouden eten.

‘Kiera, blijf jij maar bij mama, dan houden jullie samen ons plekje bezet.’

‘Nee, ik wil ook naar Mary Poppins.’

Aaron zuchtte en Grace moest lachen, want ze beseftte dat ze ook nu weer haar zin zou krijgen.

‘Ik hoop dat de kleine Michael niet net zo eigenwijs is,’ zei Aaron terwijl hij over de beginnende buik van zijn vrouw aaide. Grace was vijf maanden zwanger, wat hij eerst overmoedig van hen vond, helemaal omdat Kiera nog zo klein was, maar inmiddels was hij er heel blij mee.

‘Je kan zeggen wat je wilt,’ lachte Grace, ‘maar dat heeft ze van haar vader.’

‘Oké, boefje. We gaan een ballon voor je halen!’

Aaron zette haar opnieuw op zijn schouders en vocht zich een weg naar de hoek van de straat door de steeds groter wordende menigte. Na een paar stappen, voordat hij te ver van haar vandaan was, draaide hij zich om naar Grace en riep: ‘Red je het alleen?’

‘Ja, ga maar gauw! Daar komt hij al!’

Vanaf Aarons schouders glimlachte Kiera weer breed naar haar moeder, ze straalde. Jaren later, wanneer Grace zichzelf ervan probeerde te overtuigen dat de leegte niet zó donker was, de pijn niet zó intens en het verdriet niet zó verstikkend, troostte dit laatste beeld van een lachende Kiera haar.

Toen ze bij Mary Poppins aankwamen zette Aaron Kiera op de grond, iets wat hij zichzelf later nooit zou vergeven. Hij dacht dat ze zo misschien dichterbij Mary Poppins kon komen of – wist hij veel – dat hij haar gebukt naast haar kon aanmoedigen zelf om de ballon te vragen. Zoiets doe je uit enthousiasme, zelfs als je weet dat het de verschrikkelijkste gevolgen kan hebben. De muziek van de band en het gegil van het publiek klonken door elkaar heen, rondom hen bewogen honderden armen en benen onhandig heen en weer. Een tikje nerveus pakte Kiera de hand van haar vader stevig vast. Daarna stak ze haar andere hand uit naar de dame die als Mary Poppins verkleed was en van wie haar vader, die op het punt stond alles te verliezen, haar woorden zich voor altijd zou herinneren: ‘Wil dit mooie meisje iets leuks?’

Kiera lachte. Later dacht Aaron dat ze zacht had moeten grinniken en het tegelijk elk moment had kunnen uitschateren. Dat soort herinneringen staan in je geheugen gegrift en je probeert je er koste wat het kost aan vast te houden.

Het was de laatste keer geweest dat hij haar had horen lachen.

Precies op het moment dat Kiera het touwtje van de ballon aanpakte dat Mary Poppins haar met haar tengere vingers aanreikte, vloog er rode confetti door de lucht, waarop alle kinderen het uitschreeuwden van plezier en ouders en toeristen ineens zenuwachtig werden van het geduw, dat van alle kanten en van geen één kant tegelijkertijd kwam.

En toen gebeurde er iets onvermijdelijks. Aaron verweet zichzelf achteraf dat hij in die korte twee minuten waarin alles zich had afgespeeld zo veel dingen anders had moeten doen. Hij geloofde dat hij zélf de ballon had moeten halen, erop had moeten aandringen dat ze bij Grace bleef, en rechtsom naar de vrouw had moeten gaan in plaats van linksom, zoals zij hadden gedaan.

Iemand botste tegen Aaron aan, die een stap naar achter deed en struikelde over een dertig centimeter hoog hek dat om een boom stond op de kruising van 36th Street en Broadway. Daar en op dat moment voelde hij voor de laatste keer Kiera's vingers tegen de zijne: haar temperatuur, haar zachtheid, de manier waarop ze zijn wijs-, middel- en ringvinger vastgreep. Hun handen lieten elkaar los en Aaron wist toen nog niet dat dat voor altijd zou zijn. Het had bij een simpele botsing kunnen blijven als hij niet verschillende mensen in zijn val had meegenomen. Wat één seconde had kunnen zijn waarin hij weer van de grond opkrabbelde, veranderde in één lange minuut waarin hij onder de voet werd gelopen door mensen die weg van de optocht de stoep op liepen en per ongeluk op een hand of scheenbeen traptten. Vanaf de grond schreeuwde Aaron zo hard als hij kon: 'Kiera, blijf waar je bent!'

'Papa!' dacht hij vanaf de grond te horen.

Toen hij met pijn van al het getrap en na enig geploeter en geworstel weer op zijn benen stond, besepte hij dat Kiera zich niet meer naast Mary Poppins bevond. De andere mensen die waren gevallen stonden ook op en gingen weer op hun plek staan. Tussen hen in schreeuwde Aaron uit het niets opnieuw: 'Kiera! Kiera!'

De mensen om hem heen hadden geen idee wat er aan de hand was en keken hem verbaasd aan. Hij rende naar de verklede vrouw toe: 'Heeft u mijn dochter gezien?'

'Het meisje in de witte regenjas?'

'Ja, zij! Waar is ze?'

'Ik heb haar een ballon gegeven en moest toen uitwijken voor het geduw. In alle commotie ben ik haar uit het oog verloren. Is ze niet bij u?'

'Kiera!' onderbrak Aaron de vrouw en hij schreeuwde nog een keer terwijl hij om zich heen keek. Hij zocht naar haar tussen honderden benen. 'Kiera!'

En zo gebeurde het. Op het slechtste moment dat je had kunnen bedenken, en alleen iemand die van bovenaf meekeek zou het zo hebben opgelost. Het ergste was nog dat Aaron een witte ballon uit iemands handen zag glippen.

Met moeite duwde hij de menigte opzij die hem de weg versperde en rende schreeuwend van waar hij stond naar de plek waar de ballon de lucht in was gegaan: ‘Kiera! Mijn dochter!’

Mary Poppins begon op haar beurt ook te roepen: ‘Er is een meisje kwijt!’

Toen Aaron eindelijk op de plek aankwam waar de witte ballon was losgelaten, vlak voor de ingang van een bank, zag hij een man en zijn dochter met krullend haar in twee staartjes lachend de ballon uitzwaaien.

‘Hebben jullie een meisje in een witte regenjas gezien?’ vroeg Aaron hun wanhopig.

De man keek hem bezorgd aan en schudde zijn hoofd.

Hij zocht overal. Rende naar de hoek van de straat en duwde iedereen opzij die in de weg stond. Wanhopig was hij. Duizenden mensen drongen zich om hem heen, hun benen, armen en hoofden blokkeerden zijn zicht, en hij voelde zich zo verloren en hulpeloos dat zijn hart uit zijn borstkas dreigde te springen. De trompetmuziek van de stoet van de kerstman klonk schel in Aarons oren, de hoge toon zorgde ervoor dat zijn geschreeuw in de lucht wegstierf. De mensen dromden samen, de kerstman lachte vanaf zijn wagen en iedereen wilde dichterbij komen om hem te zien.

‘Kiera!’

Hij probeerde bij zijn vrouw te komen, die onwetend naar de reusachtige, uitbundig dansende gemberkoekjes staarde.

‘Grace! Ik kan Kiera niet vinden,’ riep hij uit.

‘Wat?!’

‘Ik kan Kiera niet vinden! Ik heb haar op de grond gezet en ik... ik ben haar kwijtgeraakt.’ Aarons stem trilde. ‘Ik kan haar niet vinden.’

‘Wat zeg je?’

‘Ik kan haar niet vinden.’

Het duurde even voordat de verwarring op Grace’ gezicht omsloeg in paniek en ze begon te schreeuwen: ‘Kiera!’

Beiden riepen hard haar naam door de straten. Mensen om hen heen stopten waar ze mee bezig waren om te helpen zoeken. De optocht ging

gewoon door alsof er niets aan de hand was, de kerstman bleef lachen en zwaaien naar alle kinderen die op de schouders van hun ouders zaten, tot hij Herald Square bereikt had en officieel de feestdagen inluidde.

Pas een uur later zou voor Aaron en Grace, die met hart en ziel naar hun dochter zochten, alles voor altijd veranderen.

Miren Triggs, 1998

*Tegenspoed zoekt altijd de mensen op die het aankunnen.
Wraak zoekt diegenen die dat niet kunnen.*

De eerste keer dat ik over de verdwijning van Kiera Templeton hoorde, was toen ik aan Columbia University studeerde. Bij de ingang van de faculteit pakte ik een exemplaar van de *Manhattan Press*, die daar lag zodat we als studenten Journalistiek groot gingen dromen en van de besten zouden leren. Ik was vroeg wakker geworden door een nachtmerrie die steeds terugkeerde, waarin ik achtervolgd door mijn eigen schaduw door de verlaten straten van New York rende. Ik had dat onheilspellende beeld benut om te gaan douchen en me klaar te maken voordat de zon opkwam. De gangen van de faculteit waren nog leeg toen ik daar vroeg aankwam. Heerlijk vond ik dat. Ik haatte het om me tussen onbekenden te begeven; ik had er een hekel aan om naar college te lopen, de blikken van anderen te voelen en het gefluister achter mijn rug te horen. Ik was dan geen Miren meer maar ‘zij die...’, of ze fluisterden ‘sst, stil, straks hoort ze ons’.

Soms gaf ik ze gelijk en voelde het inderdaad alsof ik geen naam meer had, dat ik een schim van die avond was geworden. Als ik naar mezelf in

de spiegel keek en diep in mijn ogen zocht, vroeg ik me altijd af: Miren, ben je daar nog?

Die dag was al helemaal vreemd. Pas een week na Thanksgiving verscheen het gezicht van een klein meisje, Kiera Templeton, op de voorpagina's van de grootste dagbladen.

De kop van de *Manhattan Press* op 1 december 1998 luidde simpelweg: HEEFT U KIERA TEMPLETON GEZIEN? Onder de foto stond: *Meer informatie op pagina 12*. De foto was recht van voren genomen en Kiera staarde met haar groene ogen een beetje verbaasd naar ergens achter de camera. Dit beeld zou voor altijd in het collectieve geheugen gegrift staan. Haar gezicht deed me aan mijn jongere ik denken, maar haar blik... aan de oudere ik. Zo kwetsbaar, zo zwak, zo... gebroken.

De eenenzeventigste Macy's Thanksgiving Parade in 1998 was om twee redenen bij alle Amerikanen bekend. Ten eerste werd die gezien als de meest spectaculaire optocht in de geschiedenis, met optredens van veertien bands, waaronder *NSYNC, de Backstreet Boys en Martina McBride, flashmobs door honderden majorettes, de gehele cast van *Sesamstraat* en zelfs een oneindige bijdrage van de brandweerclowns. Het jaar ervoor waren er veel problemen door de wind. Sommige ballonnen veroorzaakten verwondingen en vernielingen. Bij een incident met de roze opblaasdinosauriër Barney moest die door toeschouwers lekgeprikt worden om hem onder controle en naar de grond te krijgen. Door dit gedoe deed de organisatie er alles aan om de slechte reputatie die de optocht had gekregen te herstellen. Want geen enkele ouder neemt zijn kinderen mee naar een optocht waar ze door Barney of het vijf verdiepingen grote varkentje Babe gewond zouden kunnen raken. De organisatoren namen zich voor de risico's te beperken. Tijdens de optocht van 1998 moest alles goed gaan. Ze stelden voorwaarden aan de hoogte en grootte van de ballonnen, met als gevolg dat de immense Woody Woodpecker voor altijd verdween. Ook gaven ze intensieve cursussen aan de hulpverleners die de vliegende parade met zich meesleepten om de figuren onder controle te kunnen houden. Het spektakel was zo betoverend dat nu, bijna twintig jaar later, de enorme, in het blauw geklede stoet die achter de kerstman aan liep naar Herald

Square nog steeds bij het hele land op het netvlies staat. Alles liep perfect. De optocht zou een regelrecht succes zijn geweest als niet diezelfde dag Kiera Templeton, een meisje van bijna drie jaar, in de menigte was verdwenen alsof ze nooit had bestaan.

Mijn docent Onderzoeksjournalistiek, Jim Schmoer, kwam te laat voor het college. Hij was toen ook hoofdredacteur van de *Wall Street Daily*, een financieel dagblad met af en toe aandacht voor algemenere onderwerpen, en zo te zien was hij naar het gemeentearchief geweest voor een oud dossier. Hij ging voor de klas staan, en met een gebaar dat ik herkende als boos hield hij een exemplaar van de *Manhattan Press* omhoog en vroeg: ‘Waarom denk je dat ze dit doen? Waarom plaatsen ze de foto van Kiera Templeton op de voorpagina met zo’n directe kop erbij?’

Sarah Marks, een ijverige medestudent die twee rijen voor mij zat, antwoordde: ‘Zodat we haar allemaal herkennen als we haar zien. Het kan helpen om haar te vinden. Als iemand haar ziet en herkent, kan diegene alarm slaan.’

Professor Schmoer schudde zijn hoofd en wees met zijn hand naar mij: ‘Triggs, wat denk jij?’

‘Het is triest, maar ze doen het om meer kranten te verkopen,’ zei ik zonder te aarzelen.

‘Leg uit.’

‘Wat ik heb gelezen is dat ze een week geleden op de hoek van Herald Square is verdwenen. Er werd gelijk alarm geslagen en vlak na de optocht was de hele stad naar haar op zoek. In het artikel staat dat haar foto diezelfde avond al in het nieuws kwam en dat *CBS News* de volgende ochtend het journaal ermee opende. Twee dagen later waren alle lantaarnpalen in hartje Manhattan beplakt met haar gezicht. Ze hebben haar foto een week later op de voorpagina geplaatst omdat ze willen profiteren van de sensatie die het veroorzaakt, niet om te helpen.’

Het duurde even voordat professor Schmoer reageerde: ‘Maar hebben jullie het meisje eerder gezien? Hebben jullie het nieuws die avond of de volgende ochtend gekeken?’

‘Nee, ik heb thuis geen televisie en woon noordelijker, in Harlem. Daar worden posters met rijkeluijskinderen niet op lantaarnpalen geplakt.’

‘Dus? Hebben ze hun doel bereikt? Zou je haar nu herkennen? Denk je niet dat ze het nog steeds hebben gedaan om de kans om haar te vinden te vergroten?’

‘Nee, nou, misschien deels, maar ik denk het niet.’

‘Ga door,’ zei hij, wetende dat ik al het antwoord had gegeven dat hij wilde horen.

‘Ze schrijven dat haar gezicht al in *CBS News* is verschenen omdat ze niet willen dat mensen denken dat zij de eersten zijn die winst halen uit de zoektocht, ook al doen ze dat wel.’

‘Maar nu je weet hoe Kiera Templeton eruitziet, kun je helpen met zoeken.’

‘Ja, maar dat is niet hun voornaamste doel. Dat is kranten verkopen. Bij het *CBS*-ochtendnieuws hebben ze misschien wel willen helpen. Het lijkt erop dat ze het nu alleen maar groter willen maken, hun voordeel willen doen met een zaak die bij veel mensen interesse heeft gewekt.’

Professor Schmoer keek naar de andere studenten en begon onverwachts te applaudiseren.

‘Dat is precies wat er is gebeurd, Triggs,’ knikte hij, ‘en dat is ook de manier waarop ik wil dat jullie denken. Wat zit er achter het verhaal dat de voorpagina haalt? Waarom is de ene vermissing belangrijker dan de andere? Waarom is het hele land op dit moment op zoek naar Kiera Templeton?’ Na een korte pauze zei hij: ‘Het is winstgevend, dáárom is iedereen op zoek naar Kiera Templeton.’

Ik kon niets anders zeggen dan dat ik er heel nuchter tegen aankeek, maar die pijnlijke onrechtvaardigheid maakte dat ik me verbonden voelde met de zaak Templeton.

‘Het is jammer dat – en dat zullen jullie snel merken – de media uit eigenbelang meedoen aan zoektochten. Wanneer jullie denken dat een verhaal verteld moet worden omdat het onrechtvaardig of verdrietig is, dan is de enige vraag die de uitgever van jullie krant stelt of het goed verkoopt. In deze wereld staat eigenbelang voorop. De families vragen om dezelfde re-

den hulp van de media. Bij een bekende zaak schiet de politie tenslotte sneller te hulp. Dat is gewoon een feit. De politicus van het moment wil de publieke opinie voor zich winnen, dat is voor hem het enige wat telt, en zo is de cirkel rond. Allemaal willen ze de zaak promoten; sommigen om er geld aan te verdienen, anderen om de hoop vast te houden.’

Ik was er stil van, en boos. Ik denk dat iedereen dat wel was. Je werd er somber van. Hopeloos. En alsof het nieuws over Kiera alweer verleden tijd was, begon professor Schmoer over een artikel waarin stond dat de burgemeester geld verduisterd zou hebben bij de bouw van een parkeerplaats aan de oever van de Hudson, en hij sloot het college af met details over zijn eigen onderzoek, naar een nieuw soort drugs dat circuleerde in achterstandswijken en dat een ravage aanrichtte onder de armere bevolking van de stad. Het college was een mengelmoes van klappen in het gezicht over de realiteit. Hoopvol kwam je binnen en een uur later ging je verslagen weer naar buiten en trok je alles in twijfel. Nu ik er zo over nadacht, had het zijn doel bereikt.

Net voor het einde van het college kwam professor Schmoer meestal met een onderwerp waar we ons die week in gingen verdiepen. Dat van afgelopen week betrof een politicus die zijn secretaresse seksueel had misbruikt. Maar voor deze week draaide hij zich om en schreef op het bord: *onderwerp naar keuze*.

‘Wat houdt dat in?’ riep een student vanaf een van de achterste rijen.

‘Jullie mogen uit de krant van vandaag zelf een onderwerp kiezen dat jullie het meest aanspreekt.’

Dat soort opdrachten moest ons moed geven en hij gaf ze om te ontdekken wat voor onderzoeksjournalistiek het beste bij ons paste: politiek en corruptie, sociale vraagstukken, milieuproblematiek of fraude. Een van de hoofdartikelen ging over een mogelijke giflozing in de Hudson, want in een bepaald gebied waren honderden dode vissen gevonden. Alle studenten, ook ik, wisten meteen dat dat een eitje zou worden. Je hoefde alleen maar een watermonster te nemen en dat te analyseren in een laboratorium van de universiteit om uit te zoeken door welk chemisch stofje het water

bedekt was met een deken van drijvende vissen. Tot slot moest je nog uitzoeken welke chemische bedrijven die zich stroomopwaarts bevonden afvalstoffen of producten fabriceerden met dat goedje, en voilà. Een fluitje van een cent.

Terwijl ik de zaal uit liep kwam Christine Marks, naast wie ik tot vorig jaar altijd zat en die alle aandacht van de jongens kreeg, mijn kant op met een nogal ernstig gezicht. We waren ooit goede vriendinnen, maar nu walgde ik ervan om met haar te praten.

‘Miren, ga je straks met ons mee om een watermonster te nemen? Het is zo gedaan. De rest denkt erover om naar pier twaalf te gaan, wat reageerbuisjes te vullen met water en dan bier te gaan drinken. Klaar is Kees. Volgens mij komen er ook een paar leuke jongens.’

‘Ik denk dat ik deze keer oversla.’

‘Alweer?’

‘Ik heb er gewoon niet zo’n zin in. Punt.’

Christine fronste, maar daarna trok ze haar gebruikelijke zielige gezicht.

‘Miren, alsjeblieft, is het niet tijd om... nou ja, je weet wel.’

Ik wist wat ze wilde zeggen en ook dat ze haar zin niet af durfde te maken. Sinds vorig jaar waren we uit elkaar gegroeid, of misschien moet ik zeggen dat ik van iedereen afstand heb genomen en dat ik sindsdien het liefst alleen wil zijn en me op mijn studie wil richten.

‘Dit heeft niks te maken met wat er toen gebeurd is. En praat alsjeblieft niet met me alsof ik zielig ben. Ik ben het zat dat iedereen me zo aankijkt. Ik ben oké. Klaar.’

‘Miren...’ jammerde ze, alsof ik achterlijk was. Waarschijnlijk zette ze dezelfde stem op als ze met kinderen praatte. ‘Ik wilde niet...’

‘Het maakt me niet uit, oké? Trouwens, ik ga de lozing niet eens onderzoeken. Die interesseert me geen reet. Nu we een keer zelf mogen kiezen, doe ik liever wat anders.’

Christine leek geïrriteerd maar zei niets. Laf vond ik haar.

‘Wat dan?’

‘Ik ga onderzoek doen naar de verdwijning van Kiera Templeton.’

‘Dat meisje? Weet je het zeker? In dat soort zaken is het heel moeilijk

iets op het spoor te komen. Straks heb je niets om in te leveren bij professor Schmoer volgende week.'

'Nou en,' antwoordde ik, 'dan is er tenminste nog iemand die onderzoek doet naar de zaak en die het niet voor het geld doet. Die familie verdient het dat iemand zich zorgen maakt om hun dochter, en niet voor eigen gewin gaat.'

'Niemand geeft iets om dat kind, Miren. Dat zei je zelf. Deze opdracht is om je cijfer op te krikken, niet om het omlaag te brengen. Grijp deze kans nou maar gewoon.'

'Dat zou jou goed uitkomen, hè?'

'Miren, doe niet zo stom.'

'Misschien was ik altijd al stom,' zei ik om een eind te maken aan het gesprek.

En daar had het bij kunnen blijven. Mijn onderzoek van een week had het zoveelste mislukte onderzoek van een student Journalistiek kunnen zijn. Ik had OJ, zoals we het vak ook wel noemden, kunnen afsluiten met een onvoldoende voor mijn half ingeleverde opdracht zonder interessante bevindingen. Maar het moest zo zijn dat ik iets doorslaggevends ontdekte wat het verloop van de zoektocht naar de kleine Kiera Templeton, en het lot van het meisje, voor altijd zou veranderen.

New York, 26 november 1998

*Zelfs in het diepst van de donkerste
put kun je nog dieper graven.*

Een paar minuten nadat Kiera verdwenen was, belde Grace met Aarons mobiel naar het alarmnummer en vertelde overstuur dat ze haar dochter niet kon vinden. Niet lang nadat enkele omstanders Aaron en Grace wanhopig hadden zien schreeuwen, was de politie ter plaatse.

‘Zijn jullie haar ouders?’ vroeg de eerste agent, die zich door de menigte een weg had gebaand naar de kruising van Herald Square en Broadway.

Tientallen voorbijgangers hadden een kring om Aaron, Grace en de agent heen gevormd en keken toe hoe twee personen, die wat hun het alderdierbaarst was waren kwijtgeraakt, instortten.

‘Alstublieft, help ons haar te vinden. Alstublieft,’ smeekte Grace. Tranen stroomden over haar wangen. ‘Iemand moet haar meegenomen hebben. Ze zou nooit zomaar met iemand meegaan.’

‘Rustig maar, mevrouw. We zullen haar vinden.’

‘Ze is nog zo klein. En helemaal alleen. Alstublieft, u moet ons helpen. Wat nou als iemand... O god... Wat als iemand haar ontvoerd heeft?’

‘Rustig maar. Ze staat nu vast ergens bang in een hoekje. Het is hier heel

druk. Ik breng mijn collega's op de hoogte. We zullen haar vinden, dat beloof ik.'

'Wanneer bent u haar kwijtgeraakt? Wanneer heeft u haar voor het laatst gezien?'

Grace luisterde niet meer, ze keek om zich heen, zag de bezorgde gezichten van de mensen. Aaron viel haar bij om zo min mogelijk tijd te verliezen: 'Zo'n tien minuten geleden. Waar we nu staan, precies hier. Ik had haar op mijn schouders meegenomen om een ballon te halen... heb haar op de grond gezet en... ben haar toen uit het oog verloren.'

'Hoe oud is uw dochter? Is er iets wat ons kan helpen haar te vinden? Wat had ze aan?'

'Ze is drie. Nou ja, morgen wordt ze drie. Ze heeft bruin haar, draagt een staart, twee, aan beide kanten één. Een spijkerbroek... en... een trui met capuchon... een witte.'

'Lichtroze, Aaron. Jezus!' viel Grace hem bij.

'Weet u het zeker?'

Grace zuchtte diep. Ze viel bijna flauw.

'Het was een lichtgekleurde trui,' zei Aaron voor de duidelijkheid.

'In die tien minuten kan ze niet ver gekomen zijn. Je komt moeilijk door al deze mensen heen.'

Een van de agenten pakte zijn portofoon en lichtte de rest in: 'Aan alle agenten: 10-65. Ik herhaal, 10-65. Er is een meisje van drie kwijt, met bruin haar, een spijkerbroek en een lichtgekleurde trui. In de omgeving van Herald Square, 36th Street en Broadway.' Hij stopte even en wendde zich tot Grace, die nauwelijks meer op haar benen kon blijven staan. 'Hoe heet uw dochter, mevrouw? We zullen haar vinden, dat beloof ik.'

'Kiera. Kiera Templeton,' antwoordde Aaron voor Grace, die leek te bezwijken. Aaron voelde dat ze steeds meer op hem leunde, alsof haar benen het niet meer deden, en hij moest steeds meer moeite doen om haar overeind te houden.

'Haar naam is Kiera,' ging de agent verder door de portofoon. 'Ik herhaal, 10-65. Meisje van drie, bruin haar...'

Grace hoorde de rest van de beschrijving van haar dochter niet meer. Haar hart ging als een razende tekeer en haar armen en benen konden de spanning die door haar slagaderen gierde niet meer aan. Ze sloot haar ogen en liet zich in Aarons armen vallen. De mensen rondom hen reageerden geschokt.

‘Ah nee, Grace... niet nu...’ fluisterde hij. ‘Alsjeblieft, niet nu...’

Aaron hield haar zo stevig vast als hij kon en legde haar nerveus op de grond.

‘Het komt goed, schat, ontspan...’ fluisterde hij in haar oor. ‘Het is zo weer over...’

Met een lege blik in haar ogen lag Grace op de grond. De agenten bogen zich geschrokken over haar heen om te helpen. Een mevrouw deed een stap dichterbij en plotseling was Aaron omringd met mensen die wilden weten wat er aan de hand was.

‘Het is maar een paniekaanval! Alstublieft... ga aan de kant. Ruimte. Ze heeft ruimte nodig.’

‘Gebeurt dit vaker?’ wilde een van de agenten weten. De andere vroeg via de portofoon om een ambulance. De hele straat was gevuld met mensen die kriskras door elkaar liepen. De weg was afgezet; in de verte lachte de kerstman nog steeds vanaf zijn wagen naar alle kinderen. Kiera bevond zich misschien wel ergens in deze menigte, bang en ineengedoken in een hoekje, zich afvragend waar haar ouders waren.

‘Af en toe. Verdomme. Ze heeft al een maand geen aanval gehad. Het duurt meestal maar een paar minuten. Vind Kiera alstublieft. Help ons onze dochter te vinden.’

Grace, die op de grond leek te slapen, kreeg lichte stuiptrekkingen en de toeschouwers slaakten kreten van schrik.

‘Het komt goed, het komt goed. Het is zo weer over, schat,’ fluisterde Aaron in Grace’ oor. ‘We zullen Kiera vinden. Adem in... ik weet niet of je me nog kan horen... maar concentreer je op je ademhaling en het is zo weer over...’

Grace’ gezichtsuitdrukking ging van kalm naar doodsbang en ze rolde met haar ogen. Aaron wilde voorkomen dat ze zich aan iets zou stoten.